

SYNCHRONICITA

"Náhody" k nimž nedochází náhodou

*Válečník spočine a opustí sám sebe; ničeho se nebojí.
Teprve tehdy otevřou síly, které provázejí lidskou bytost,
cestu pro válečníka a pomohou mu.
Teprve tehdy.*

CARLOS CASTANEDA

Příslib shody náhod či okolností, koincidence, je při slibem bohatšího života. Projevy synchronicity nám připomínají, že pro naše blaho rozvázně pracuje realita jiného, zcela odlišného řádu. Určité známky svědčí o tom, že vzájemné propojení existuje v mnohem větší míře, než bychom považovali za možné.

Jsme-li všichni skutečně součástí nepředstavitelně většího světa, pak by se rozumělo samo sebou, že i náš potenciál je obdobně veliký. V dnešní době se hodně hovoří o „kosmické knihovně“, která má obsahovat kolektivní i individuální paměť lidského rodu. Možnost rozpomenout se na to, kým, tedy jakou součástí tohoto jediného světa jsme, je možností osvobodit se od iluze - z vězení hmoty - a stát se uvědomělými a duchovními bytostmi.

Tak to alespoň hlásá teorie. Nevím, zda tomu tak je či není, nicméně jak už bylo řečeno, stačí být pozorný, aby každý poznal, že „něco“ existuje, a našel své skutečné poslání. Přestože jsme všichni ve společném proudu, společném dechu, jsme vzájemně spříznění a máme společný cíl, jak říká Hippokrates, máme všichni i individuální cíle a osudy.

Z toho vyplývá, že moje synchronicita není stejná jako vaše. Kdykoli zahlédnu na zemi minci, zvednu ji, protože vím, že dostanu dobrou zprávu, ale pro Michaela Ondaatje, autora Anglického pacienta, je takovým znamením špendlík. Jeho heslem je: Když uvidíš špendlík, zvedni ho, a budeš mít celý den štěstí. Dokonce i v perfektním večerním obleku by se shýbl pro špinavý špendlík, svou pojistku trvalého úspěchu.

Znám pianistku, která zase sbírá malé lesklé předměty, listy a okvětní plátky a skládá z nich překrásné obrazy. Začalo to jako terapeutické cvičení a přerostlo v umělecké poslání. Synchronicita přirozeně zařídí, že nachází ty nejúčasnější drobné předměty, jako kousky šperků, drahých kamenů nebo perly, které jako by upustily v letu víly. Jazyk synchronicity je pro každého z nás jiný a dokážeme ho rozluštit jen my, ale zároveň nám synchronicita slibuje, že čím větší pozornost jí budeme věnovat, tím budeme šťastnější.

Jestliže si začneme všimnout projevů synchronicity, odpovídat na flirtování a řídit se jimi, začneme vě domě pracovat na svém duchovním růstu. Naučíme se rozeznávat, co synchronicita je a co není. Naučíme se porozumět znamením a jejich významům, čekat, nebo jednat okamžitě, jak to příležitost vyžaduje. Jestliže budeme synchronicitu respektovat, brzy postřehneme, že se naše vědomí rozšiřuje a že na životní situace reagujeme jistěji a pružněji.

Smysluplné shody okolností nemůžeme naaranžovat předem, ale můžeme se k nim stát vnímavějšími.

Nejpřirozenější metodou, jak toho dosáhnout, je žít tady a teď, jako by každý den byl naším posledním. Snažte se zaznamenat vše, co se kolem vás děje. Věnujte pozornost svým snům (viz Kapitola sedmá) i myšlenkám, s nimiž se probouzíte. Přesvědčila jsem se, že mi první ranní myšlenka napoví, co musím ten den udělat, na co jsem včera zapomněla, jaké chyby jsem se dopustila.

Dnes ráno jsem se probudila s myšlenkou, že nemám posílat dopis, který jsem večer napsala. Podívala jsem se na obálku a zjistila, že jsem zapomněla napsat ulici a číslo adresáta i svoji zpáteční adresu. Jiným způsobem, jak se naučit plněji prožívat každý okamžik, je meditace.

Nemám na mysli pouze klasickou meditaci vsedě, kdy se snažíte na nic nemyslet, „vyprázdnit mysl“, zaměříte se na svíčku nebo nasloucháte zvukům ticha, nýbrž jakékoli intenzivní soustředění, které vede k probuzení spících mozkových buněk. Také výklad tarotových karet může povzbudit intuici, pokud ovšem k němu přistupujete jako k jistému druhu meditace, nikoli jen jako k zábavě nebo před povídání budoucnosti.

Intenzivní meditace, která posiluje a pročistuje myšlenkové procesy, zvyšuje počet synchronistických jevů a připravuje nás na příští etapu naší cesty, která nutně začne, jakmile budeme připraveni pracovat s vyššími formami energie. Zpočátku stačí zaznamenávat sebemenší známky pokroku. Jestliže myslíte na někoho ze svých přátel a on vám za půl hodinky zavolá, gratulujte si. Bud jste k němu vyslali depeši a on ji zachytil, nebo vám přišel vzkaz od něho.

Projevy synchronicity tedy můžeme přivolat, jestliže si budeme něco přát, nebo na něco budeme usilovně myslet, protože opona oddělující nás od jiného světa je tenčí, než si myslíme.

Můj přítel Thomas Hemsley, operní zpěvák, mi nedávno vyprávěl, co se mu přihodilo před jedenácti lety: Usoudil jsem, že dozrál čas, abych odešel z koncertního pódia. Řekl jsem manželce: „Gwen, hrozně rád bych si ještě jednou zazpíval dvě díla, která jsou velice blízká mému srdci: Mořskou symfonii Vaughana Williamse a Sea Drift Fredericka Deliusa. Před lety jsem je provozoval často, ale neumím si představit, že by mě zrovna teď někdo oslovil, abych je zazpíval.“ .. Asi po deseti dnech jsem dostal, od Aarhuského symfonického orchestru dopis s dotazem, zda bych neměl zájem vystoupit na koncertě, který se skládal z obou těchto děl. Nakonec to bylo moje poslední koncertní vystoupení.

Také vůně a pachy mohou aktivovat synchronistické spojení. Minulý týden jsem o polední přestávce šla po King's Road v Chelsea. Když jsem míjela obchod s kávou, udeřila mě do nosu lahodná vůně a připomněla mi přítelkyni Ann, u níž jsem tou dobou bydlela a která každé ráno vařila vynikající kávu. Náhle jsem si vzpomněla, jak Ann klopýtla o své kočky, upadla a nadvakrát si zlomila nohu. Než někdo přišel a našel ji, ležela celou věčnost v předsíni, protože nemohla dosáhnout na telefon, a pak strávila několik týdnů v nemocnici. Zlomeniny se hojily řadu měsíců a nyní je už zdravá, ale vím, kolik vytrpěla. Nečekaně se ve mně zvedla vlna soucitu. Když jsem jí to večer vyprávěla, nevypadala ani trochu překvapeně. Usmála se: „Přesně v tu chvíli jsem vstoupila do Paláce svatého Jakuba, zakopla o kobereček v hale a zděsila se, že bych si mohla zase něco zlomit!“ Je možné, aby nás s dalšími lidmi propojovala celosvětová „informační“ síť a aby naše obavy přivolaly pomoc, která by je ochránila? Jsem pevně přesvědčená, že internet je předchůdcem kolektivního vědomí a že je pouze otázkou času, kdy naše mozky získají schopnost navazovat spojení vědomě. Sheldrake udává mnoho případů, kdy lidé nebo zvířata věděli o nebezpečí, které hrozilo jiným, a v pravou chvíli přispěchali na pomoc.

Někdy také můžeme získat pocit, že někomu ne hrozí nebezpečí, přestože si všichni ostatní myslí opak. Shelly, velice vyčerpávanou psychoterapeutku a starostlivou matku tří dospělých dětí, probudil uprostřed noci telefon. Jejího čtyřiatřicetiletého syna právě přijali do nemocnice s podezřením na krvácení do mozku. Zdravotní sestra Shelly oznámila, že je dezorientovaný, neví, kdo je, a že mu zítra ráno budou dělat počítačovou tomografii mozku.

Shelly zachovala naprostý klid a řekla, že do nemocnice ne přijede teď v noci, ale druhý den v poledne, až jí skončí ordinace. Ráno telefonovala dcerám. Zpráva je velice rozrušila, všeho nechaly a rozjely se za bratrem. Ani když se Shelly do nemocnice konečně dostala, neměla pocit, že by synův stav byl vážný, přestože byl bledý a dezorientovaný. Víc ji znepokojoval nepořádek a hluk na oddělení. Druhý den, když lékaři stále nezačali s vyšetřením, si syna odvezla domů a vyjednala mu návštěvu u kineziologa, který byl zároveň chiropraktikem. Zhruba za dvě hodiny se syn vrátil v nejlepším pořádku, zdravý na těle i na duchu. Uskřípnutý nerv na krku ochromil i další nervy. Stačilo jednou šuknout krkem a nerv byl volný. Shelly něco v jejím nitru prozradilo, že synovi nic vážného nehrozí.

Znamení podél cesty nás mohou nejen vyvést z nebezpečí, ale dokonce nám obstarat i místo k zaparkování, když se to zdá naprosto nemožné. Nám jednou synchronicita takovým způsobem ušetřila spoustu hodin. Byli jsme na Sicílii a bydleli v rušném turistickém městě pod Taorminou. Náš hotel oddělovala od pláže silnice. Byla sobota a celý den jsme objížděli místa spojená se svatým grálem.

Když jsme se večer vraceli, byly všechny silnice ucpané a místa k parkování obsazená. Zděsili jsme se, že budeme muset parkovat daleko za městem. Na kabelce jsem měla položený obrázek indické Matky Míry. Pohlédla jsem na ni a ona se na mě usmála. Jak jenom jsem mohla zapomenout, že jede s námi a že jistě přivolá projev synchronicity? Před hotelem na nás čekalo volné místo - to, na němž jsme parkovali předchozí noc - jakoby ohrazené neviditelnými siločarami.

Možná jde o vcelku nevýznamnou příhodu, ale nám se takové věci na cestách stávají často a výrazně přispívají k pohodlí a dobré náladě. Po dlouholetých zkušenostech jsme museli připustit, že existuje tajemné „něco“, které nad námi bdí a ukazuje nám správný směr. Podle mého názoru jde jen o to číst znamení, odhodit pochybnosti a především cynismus, protože tam, kde vládne, se synchronicita neprojeví. Chceme-li mít prospěch z inteligence a ochrany jiného světa, musíme se otevřít a věřit, že i nemožné je možné. Klíčem je víra - víra, že se věci budou vyvíjet správným způsobem a že nad námi někdo bdí, především jsme-li v nebezpečí. Právě to je příslib synchronicity.